

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев1 22/2019
11.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Лекић адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Бошко Марјановић адвокат из ..., ради утврђења и стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. 269/2007 од 21.03.2008. године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж 269/2007 од 21.03.2008. године.

Образложење

Пресудом Општинског суда у Пожаревцу П. 1325/01 од 30.11.2006. године, ставом првим изреке, одбијен је главни тужбени захтев тужиље АА из ... којим је тражила да се утврди да је власник $\frac{1}{2}$ по основу уговора о поклону Ов. .../... од 31.10.1988. године на катастарским парцелама ... и ... обе КО ..., што су тужене ББ и ВВ дужне признати, а тужилци ова пресуда послужити као подобна исправа за укњижбу. Ставом другим изреке, одбачен је тужбени захтев у делу којим је тужилца тражила да се утврди да је тужилца власник $\frac{1}{2}$ катастарских парцела ... и ... обе КО ... по основу уговора о поклону закљученог 31.10.1998. године, Ов. .../..., између тужиље као поклонопримца и њеног оца ГГ бившег из ... као поклонодавца. Ставом трећим изреке, одбијен је евентуални тужбени захтев којим је тужилца АА из ... тражила да се тужене ББ из ... и ВВ из ..., као правне следбенице сада покојног ДД из ..., обавезу на исплату накнаде за издржавање покојне ЂЂ бивше из ... за период од 1965. до 1980. године и да солидарно исплате износ од 150.000,00 динара, као и да солидарно исплате износ од 50.000,00 динара на име трошкова сахране, подизања споменика и подушја за покојну ЂЂ, све са законском затезном каматом од 12.09.2001. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужилца да накнади туженима трошкове парничног поступка у укупном износу од 60.300,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Окружног суда у Пожаревцу Гж. 269/2007 од 21.03.2008. године одбијена је као неоснована жалба пуномоћника тужиље и потврђена пресуда Општинског суда у Пожаревцу П. 1325/01 од 30.11.2006. године.

Решењем Врховног суда Србије Рев. 1937/08 од 08.04.2009. године одбачена је као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. 269/2007 од 21.03.2008. године.

Одлуком Уставног суда Уж 1114/2009 од 13.10.2011. године, усвојена је уставна жалба АА и утврђено да је решењем Врховног суда Србије Рев. 1937/08 од 08.04.2009. године подносиољки уставне жалбе повређено право на правно средство из члана 36. став 2. Устава Републике Србије (тачка 1), поништено решење Врховног суда Србије из тачке 1. и одређено да Врховни касациони суд у најкраћем року донесе нову одлуку о ревизији коју је подносиољка уставне жалбе изјавила против пресуде Окружног суда у Пожаревцу Гж. 269/2007 од 21.03.2008. године (тачка 2).

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 386. Закона о парничном поступку („Службени лист СФРЈ“, број 4/77 ... 35/91) и („Службени лист СРЈ“, број 27/92 ... 3/02) у вези члана 491. став 4. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 125/04), Врховни касациони суд је нашао да тужилина ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 11. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нису основани наводи ревизије о учињеној битној повреди одредаба парничног поступка из члана 354. став 2. тачка 14. ЗПП (у ревизији означеној чланом 361. став 2. тачка 12. републичког Закона о парничном поступку из 2004. године) јер другостепена пресуда нема недостатака на које се ревидент позива, а због којих се њена правилност не би могла испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, очеви странака - ГГ (тужилин отац) и ДД (отац тужених) били су синови и законски наследници ЕЕ (умрлог 21.05.1943. године). Покојни ЕЕ био је власник катастарских парцела ..., ... и ... КО ..., које је након његове смрти користио тужилин отац ГГ са својом мајком ЂЂ, супругом покојног ЕЕ. Тужилиа је са њима живела у заједници, осим неколико година док је била у браку. У поступку обнове катастарског премера ове парцеле су добиле нове ознаке и као катастарске парцеле ... и ... су, на основу пописног листа бр. .../... од 18.07.1985. године, уписане у поседовни лист ... КО ... на тужилиног оца ГГ. Дана 30.03.1987. године сачињен је писмени уговор о трампи у којем су као уговорне стране означени ДД - отац тужених, ГГ - отац тужиле и тужилиа. У том уговору спорне парцеле биле су идентификоване бројевима старог катастарског премера и исте је уговарач ДД уступио свом брату ГГ, а од тужиле је у замену добио 1/3 дела од катастарске парцеле ... КО .... Уговор о трампи, који је потписао само уговарач ДД, никада није био извршен. Отац тужених је покренуо парницу ради извршења тог уговора, у којој је тражио утврђење да је власник 1/3 дела катастарске парцеле ... КО ... и да је тужени у тој парници ГГ власник катастарских парцела ..., ... и ... у истој катастарској општини. Ова парница окончана је правноснажном пресудом П 821/89 од 24.05.1989. године којом је одбијен тужбени захтев. Уговором о поклону Ов. .../... од 31.10.1988. године сада покојни ГГ је спорне катастарске парцеле ... и ... КО ... поконио тужили, која се на основу тог уговора уписала у поседовни лист ... КО ... . Отац тужених је покренуо и другу парницу против ГГ и његове ћерке АА, овде тужиле. Та парница је окончана извршном пресудом П 1169/90 од 29.03.1991. године којом је утврђено да је тужилац у тој парници ДД сувласник са 1/2 идеална дела на катастарским парцелама ... и ... КО ... .

Правноснажним решењем О. 153/92 од 26.10.1992. године сувласнички удео од $\frac{1}{2}$ идеална дела на тим парцелама утврђен је као заоставштина покојног ДД и за наследнике на тој имовини са једнаким наследним уделима оглашене су тужене. У поступку извршења правоснажне и извршне пресуде П 1169/90 од 29.03.1991. године извршена је деоба спорних парцела којом је тужиљин отац ГГ добио у својину катастарску парцелу ... КО ..., а тужене катастарску парцелу ... у истој катастарској општини на којој су задржале сусвојину са једнаким идеалним деловима. Деоба је током 1994. године спроведена у катастру - катастарска парцела ... је уписана у поседовни лист ... КО ... на ГГ. Правноснажном пресудом П 1477/94 од 15.03.1995. године одбијен је захтев тужиље за утврђење да је по основу одржаја власник на $\frac{1}{2}$ идеална дела на спорним парцелама, а одбачена њена тужба у делу којим је тражила утврђење права својине са уделом од још $\frac{1}{2}$ идеална дела.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у овом спору правилно применили материјално право.

Стварноправни захтев тужиља заснива на уговору о поклону Ов. .../... од 31.10.1988. године закљученим са својим оцем, сада покојним ГГ, као правним основом стицања права својине на предметним парцелама. Спорне парцеле (кадастарске парцеле ..., ... и ... КО ... старог катастарског премера) биле су имовина покојног ЕЕ која након његове смрти (... . године) није подељена између оставиочевих наследника у судском поступку за расправљање заоставштине (ни решењем О. 798/49 од 31.11.1949. године нити решењем О. 936/87 од 31.03.1988. године). Стога поклонодавац ГГ уговором о поклону није могао располагати предметним непокретностима и поклонити их тужиљи јер није био њихов искључиви власник по основу наслеђа имовине покојног ЕЕ или по неком другом правном основу. Ту чињеницу потврђује и правоснажна пресуда П. 1169/90 од 29.03.1991. године којом је утврђено право сусвојине сада покојног ДД - оца тужених, са уделом од $\frac{1}{2}$ идеална дела на спорним парцелама. Због тога је уговор о поклону ништав правни посао за удео од $\frac{1}{2}$ идеална дела спорних непокретности, у смислу правила имовинског права да нико не може пренети на другог више права него што сам има, и није ваљан правни основ за стицање права сусвојине тужиље са уделом од $\frac{1}{2}$ идеална дела у складу са чланом 20. Закона о основама својинскоправних односа. У односу на преостали удео од $\frac{1}{2}$ идеална дела, за који уговор о поклону производи правно дејство, тужиља нема правни интерес за подношење тужбе.

Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, засновани на тврдњи ревидента да је између законских наследника покојног ЕЕ постигнут усмени спразум да спорне непокретности припадну тужиљином оцу као накнада за издржавање мајке, ЕЕ супруге ЂЂ. Оценом изведених доказа нижестепени судови су утврдили да такав споразум није постигнут, а осим тога правни претходник тужених је на основу правоснажне судске одлуке стекао право сусвојине са уделом од $\frac{1}{2}$ идеална дела непокретности, као законски наследник покојног ЕЕ. Тужиља се, имајући у виду све околности, а нарочито спорове који су вођени у вези са правом својине на предметним парцелама пре закључења уговора о поклону, не може сматрати савесним стицаоцем и савесним држаоцем непокретности.

Материјално право је правилно примењено приликом одлучивања о евентуалном облигационоправном захтеву. Тим захтевом тужиља је тражила накнаду

за издржавање пружену покојној ЂЂ до њене смрти (... године) и накнаду трошкова њене сахране, израде надгробног споменика и уобичајених помена. Тужене су истакле приговор застарелости овог потраживања, а нижестепени судови су правилном применом члана 371. Закона о облигационим односима закључили да је тужиљино потраживање застарело, због протеча општег рока застарелости од пет година, који је у овом случају истекао пре ступања на снагу новелираног Закона о облигационим односима (26.06.1993. године).

Из наведених разлога, на основу члана 393. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић